

יריית פתיחה

אורייתא אורייתא מה אימא לגבך?

תורה, תורתנו, מה נגיד לך? מה נספר לך? אורייתא קדושה ואהובה... מחוברות אנחנו לך בכל נימי נפשנו, מנסות לאסוף את עצמינו, למצוא היכן אנחנו בעולם לאחר המעברים וטלטלות הנפש הכואבות שעברנו בתוך כלל ישראל, ומשם- לחבר ליבנו לקראת יום החמישים, חג השבועות הקדוש. יום החתונה הגדול בו נשבענו שבועת אמונים לבוראנו, ואף הוא נשבע לנו... ואת. את ניתנת לנו שם! בעשן, ברק ורעם וקול שופר חזק. הוי, תורתנו, העתירי בעדנו... הן יורדת את בכול שנה מחדש, ונכנסת לכול לב שכוסף, שמחכה... ואנחנו כל כך רוצות ומחכות!... אנא דעי שזה כך... אל תתייחסי להסתרה. בתוכנו אותו הלב של האומה בוער למלך עולם... הוי תורתנו...

ההסתרה של הגלות יוצרת בנו תחושת יובש. מן ריקנות עמומה שמעמיקה עם הגלים השוטפים אותנו מבחוץ. עד כדי כך, שאנחנו שוכחות כמה אינסוף יש בתוכנו. בכול אחת מאתנו יש אש! אש קודש שרוצה רק את בורא עולמים ואת תורתו הקדושה. האהבה לתורה- קיימת בתוכנו. לא צריך לייבא אותה משום מקום. כל אחת מאתנו מוכנה למסור את לבבה, נפשה ומאודה על קדושת השם. "אור להביות הלב של איש הישראלי הוא עד אין-סוף, היינו כי אין סוף ואין תכלית לתשוקתו". (ליקוטי מוה"ר מ"ט א') אבל עתה, בגלותנו, הלב סחרחר ורגשותיו סוערים, מפוזרים בארבע קצוות. מה ידליק אותנו? מה יגרום לנו לחוש את האש הפנימית שלעולם לא כתתה והיא רק גוברת ככל שהגלות מעמיקה? מה יגרום לנו לשמוע את צעקת הנשמה המדהדת מסוף העולם ועד סופו, מבקשת ורוצה רק דבר אחד: "אם תראו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני?"

יש אוצר של יראת שמיים, שכבר הבטיח שהאש שלו תוקד עד ביאת משיח. שיש בתורות שלו כוח להדליק אותנו מבפנים עד שהיהדות שלנו תפרוץ ותבער. התורה, התפילה, המצוות- לא יהיו עוד פרווה בשום פנים ואופן. לכול עבודת השם יהיה טעם חדש וחי.

כל אחת שתפתח את הספרים הקדושים שהותיר לנו רבינו, תקבל עצות אמיתיות שיוכלו לחבר אותה לאש הגדולה שיש בליבה פנימה.

"הלא אם היינו רואים אוצר, היינו רצים בוודאי אליו והיינו חופרים ומלכלכים עצמנו ברפש וטיט בשביל לחתור אחריו ולמצאו, והלא אני אוצר של יראת שמים ומדוע לא יהיו להוטים ורצים אחרי לקבלו?" (חיי מוה"ר רצ"ה).

ב"ה זכינו ועלון "חברות מקשיבות"- סיון יוצא לדרך, עלון שכול מטרתו להנגיש לנו הנשים את דברי הצדיק, לרוץ יחד אחר האוצרות ולזכות לעוד דעת קדושה. תפילתנו שיחד עם המעשיות הקדושות שמספרות לנו כיצד נהג התם בעניין הלבושים, נחזק את לבבנו אנו, שנזכה כל אחת מאתנו, להיות לבוש לתורה הקדושה שתאיר לה, לבעלה ולילדיה. כי כשאמא מחוברת- כולם מחוברים!

קריאה מהנה! חברות מקשיבות.

לייקר את האוצרות

בחלק המעשייה שלנו אנחנו רואות שאשתנו של התם "זרמה" איתנו. לשניהם בשותפות היה מעיל חורפי יחיד הנקרא "פעלץ", עמו הם אמורים להסתדר, אך התם מבקש מאשתו כל פעם מלבוש אחר: יופא, טולפ, קפטען... והיא לא קובלת על עצם הבקשה, ואף לא מנסה להוכיח לו שהמלבוש שלהם הוא רק פעלץ פשוט וזה הכול, אלא נותנת לבעלה את מה שיש, וממשיכה הלאה. אף אנו הנשים היינו רוצות להתנדב בתכונה זו של תמימות ופשיטות. להיות מרוצות ושמחות עם מה שיש.

עתה אנו מתקרבות ליום הגדול, יום החמישים, חג מתן תורה. המסע המיוחד של ספירת העומר אותו התחלנו בפסח, עומד להסתיים. זמן רב אנו צועדות, לא קלה היא דרכינו, אך אנו ממשיכות. בכל צעד ההשתוקקות והכיסופים רק גדלים לפגישה עם מלך העולם. זכינו וגם אנו הנשים, עמדנו למרגלות הר סיני ושמענו את הקריאה המדהדת: "כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל". ה' פנה אלינו ודיבר אתנו ראשונות, עוד לפני שדיבר עם הגברים. ומדוע? כי יש לנו חלק חשוב בקבלת התורה. הקב"ה מאמין בנו ומפקיד בידינו תפקידים רבים בניהול הבית. מפקיד בידינו את האחריות לחינוך הילדים ואת האחריות לקדושת הבית. הקב"ה גם נותן לנו כוחות נפש לתמוך בבעלים שלנו. ולכן פונה אלינו במעמד הנשגב הזה כדי שנכיר את ערכנו הרב.

ומה החלק שלנו בקבלת התורה?

שלמה המלך אומר: "שמע בני מוסר אביך, ואל תיטוש תורת אמך" (משלי א' ח')

מה פרוש "תורת אמך"?

אומרים המפרשים, האב מלמד תורה, אך האם מביאה לידי קיום התורה. תורת אמך- זוהי קיומה של תורה! ואכן, הבעל יכול ללמוד תורה ולעבוד את ה' אבל האישה היא המצויה בבית בפועל, אחראית לקיים את התורה בתחומים רבים כמו כשרות המטבח, צניעות, טהרה, תפילה, צדקה וחסד. ובנוסף היא האחראית על חינוך הילדים למצוות, לדרך ארץ ועוד. ולכן, היא זאת שמשפיעה על ילדיה. ועבור כך ה' יתברך נתן לה חכמה טבעית, בינה יתרה הטבועה בה, תכונות מיוחדות וכוחות נפש גדולים איתם תוכל להשפיע בבית אהבת תורה ויראת שמים.

עלינו לזכור את האוצרות שקיבלנו, לייקר אותם, ולדעת שככל שנזכה להרחיב את הכלים לקבלת התורה, להגדיל את הרצונות והכיסופים, ולהתפלל על כך, נוכל להשפיע על בני ביתנו יותר ויותר. וכל זה בתמימות ופשיטות ללא תארים נשגבים.

בהצלחה לכול נשות החיל. באהבה גדולה, נ. דגן.

בחוכמה יבנה בית

כ"ג.י.כ"ג

תקציר: פעם שעברה סיפרנו על מנהגו של התם לעניין מאכלים ומשקאות, ועתה נמשיך ללמוד על מנהגיו לגבי ענייני הלבוש.

מעשה מחכם ותם - חלק ו'

"וכן במלבושים, היה להם בשתפות, לו ולאשתו, פעלץ (מעיל פרוה חרפי) אחד.

והיה אומר: אשתי, תן לי הפעלץ! כשהיה צריך ללבוש פעלץ, כגון לילך לשוק, והיתה נותנת לו.

כשהיה צריך ללבוש טולף (מעיל עליון) לילך בין אנשים,

היה אומר: אשתי, תן לי הטולף! והיתה נותנת לו הפעלץ,

והיה מתענג ממנו, והיה מושבח: כמה יפה הטולף הזה!

כשהיה צריך לקאפטיין (קפוטה), כגון לילך לבית-הכנסת,

היה מצוה ואומר: אשתי, תן לי הקאפטיין! והיתה נותנת לו

הפעלץ, והיה מושבח ואומר: כמה יפה ונאה הקאפטיין הזה!

וכן כשהיה צריך ללבוש יופא (קפוטה), היתה נותנת לו גם-כן

הפעלץ, והיה מושבח ומתענג גם-כן: כמה יפה ונאה היופא

הזאת כנ"ל, וכן בכיוצא בזה והיה רק מלא שמחה וחדוה

תמיד."

השבועות. תמצית קבלת התורה- שבועת הנאמנות ההדדית שלא תלויה במצב. תכלית התורה הוא קשר אהבה עם הקב"ה.

חג השבועות הוא חתונה נצחית גם אם המציאות קשה או כואבת. יש לי קשר פנימי של שותפות איתך ואני מיישמת אותו דרך הדין אמת-הפירוש האמיתי והמאמין בו אני דנה את המציאות.

אכן, התורה הקדושה מלווה אותנו בכל צעד ביום יום. המצוות יורדות איתנו לפרטים הכי בסיסיים.

המצוות הכתובות בתורה מטרותן "לצוות אותנו" - לגרום לנו להיות בצוותא עם השם יתברך. ליצור ביננו קשר של אהבה. התורה-היא כמו שטר התנאים המייצג את הקשר. אך למרות זאת, התמצית, הוא "שיר השירים" שהוא הקשר עצמו.

חג השבועות הוא החתונה הנצחית שלנו עם בורא עולם. ביום זה נכנסנו עמו לברית עולמים.

התם הקדוש מתפעל מכל לבוש שהשם יתברך שולח לו. הוא מודה עליו. בין אם זו יופא מהודרת או מעיל מטולא. כי אם אני לובשת את מעיל המציאות על כל גווניה בשותפות איתך. אזכה לשמחה אמיתית. "והיה מלא שמחה וחדוה תמיד..." לא תמיד השמחה תהיה בנראות חיצונית רגילה של ריקודים וחגיגות, לעיתים היא כמן מלאות פנימית של מי שיועד שנבחר לו לשותף להקב"ה...

(חלק מהמאמר עפ"י הרב ישראל קליין "וצדיק באמונתו יחיה"- שלהבת)

מי השותף שלך? c. י"ב

אסון מירון לקח אותי למלחמת מחשבות סוערת במיוחד, כמו בכל צומת בחיים בה המחשבות מנסות לדרדר אותי לייאוש, עצבות וריחוק מה' ולעומתן אני מנסה לטפס על קיר חלק, להיאחז בידים חשופות באמונה. הסוריאליזם גבר כששעה קלה לפני כניסת השבת השתפכה מנגינת "בר יוחאי" לפני הצפירה השבתית ומנגד הסתובב רמקול המכריז על שתי לוויית של קדושים בני עירי. משהו בלב אמר לי שאין ספק שהקדושים הללו שעכשיו הולכים להיטמן ודאי שמחים שאלו הצלילים בהם מלווים אותם למנוחות. אבל הכאב היה גדול מאוד.

מה עושים במצבי קצה כאלו? ועוד לפני הקצוות הקשים הללו, איך מגיבים על כל צומת בה אנחנו מביטות במציאות והיא קשה ולא נתפסת? והבחירה הפנימית האוטומטית מובילה אותנו פעמים רבות למקומות של חוסר אמונה, ניתוק ושכחה מאהבת השם וטובו? איך מעתיקים את הנפש למקום של

אמונה, חיבור והתחזקות ולא נופלים בדעת אל מול הקושי ואתגר? "וכן במלבושים היה להם בשותפות לו ולאשתו", התם הקדוש משתמש בשותפות עם אשתו בבגד אחד. 'אשתו', אומרים הצדיקים, מרמז לשכינה הקדושה. ומכאן אנו לומדות שאפשר להיות שותפים עם השכינה. להיות שותף זה קודם כול לא להרגיש שמישהו עשה כאן משהו נגדי. להיות שותף זה לנסות להתחבר בתמימות למקום של אמונה שהכול לטובה, כי יש לי את השותף הכי גדול בעולם. ובעיקר להיות שותף - זה להמשיך לאהוב ולהאמין גם כשהכול מתמוטט והשותפות כביכול כבר אינה משתלמת...

"כל הדין דין אמת מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף במעשה בראשית" (מסכת שבת)

המציאות משקפת לי תמונת מצב. לפעמים קשה. לפעמים משמחת. דין אמת הוא לדעת לפרש את המציאות באמונה. לדעת שכל מה שעושה השם הוא לטובה. מותר לי לצעוק את הכאב כשקשה לי, אבל עליי לעשות דין אמת. כלומר, לפרש וללוות את הכאב במחשבות של אמונה. ה' טוב. ודרך הטוב להיטיב. אז נכון אני עדיין חווה מציאות של גלות. אבל המקום הפנימי שלי בנפש הוא לדון דין אמת- הכול, אבל הכול בסדר.

רש"י אומר בפירושו על שיר השירים: "כל כתובים קודש ושיר השירים כולו קודש קודשים שכולו יראת שמיים וקבול עול מלכותו"- ומשתמע מדברי רש"י ששיר השירים הוא תמצית התורה. זוהי תמצית חג

חינוך בחיור

ג' 3 ספ' 10

בגדים, בגדים, בגדים. לפעמים נדמה לי כאילו כל חיי סובבים סביב בגדים. יש את הבגדים שלא כיבסת, את הבגדים שלא תלית, אלו שלא קיפלת, אלו שלא החזרתי לארונות, ויש גם את אלו שלא מיינת/מסרת/מצאת... ולא לשכוח את הבגדים שעדיין לא קנית. אוי טאטא! מי צריך כל כך הרבה בגדים?

בגדים הם לבושים. בפנימיות התורה המצוות הן הלבושים של הנשמה. כשאני מקיימת מצווה אני כביכול 'מלבישה' את הנשמה שלי. כל מצווה היא לבוש שונה לנשמה. מי מכון אותי מה ללבוש בכל רגע נתון? התורה. התורה מגלה לכל יהודי מה המצווה המעשית השייכת לכל רגע וכיצד אפשר להמליך את השם גם עכשיו.

גם התם בסיפורינו היה צריך מלבושים שונים, מלבוש לכל עניין וכפי העניין. לכל מלבוש יש שם ושימוש משלו: פעלץ, לצאת לשוק. טולפ, כשיוצא בין בני אדם. קאפטין, לבית הכנסת. ויופא, לאירועים מכובדים. קצת מפליא העניין. מה למיודענו התם וללבושים שונים ועוד בהתאמה לפי ענייני הבריות?! שלא נטעה בו בתם. התם רצונו לשם שמיים ולא לענייני כבוד, בלבושים השונים הוא ממליך את השם ואף משפיע על עוד נשמות. הלבושים הם 'העוזרים' שלו לעשות את הפעולה הזו של המלכת השם. "כי קודם מתן תורה היה הממשלה ביד השם יתברך, ואחר מתן תורה נתן הממשלה ליד כל ישראל כל אחד לפי בחינתו"

אם כך, יש לי שליחות. יש לי ממשלה, יש לי מלכות. אני חייבת שמלה מתאימה. שמלה לכל מצווה, לכל השפעה, אולי גם לבושים לאחרים? לילדים, לקרובים... אולי בעצם אפתח חנות או גמ"ח... הלו, תירגע. לפני שאת תולה את עצמך על קולב, שימי לב לידיעה המרעיש. שורש הנפש הוא בעולם המלכות. כשאת שותפה בגילוי מלכות השם בעולם את מקבלת חיות אמתית לנפש. אז מה, אין שמלות?

דווקא יש. שמלת כלה אפילו. בחג השבועות מתקיימת חתונה קדושה. את וכל עם ישראל- היא הכלה והקב"ה הוא החתן. ובשבועות מקבלים את התורה ויכולים לקבל חיות חדש. (לוק"מ רס"ז) חג השבועות נקרא חג העצרת. אנחנו עוצרים את החיים ונזכרים בעצם החתונה והנישואין.

קבלת התורה בפשטות הוא להתחדש להאמין במצוות התורה, בהשגחה פרטית, בכך שהש"ת רואה כל מצווה שאנו עושים, הן במעשה הן בדיבור והן במחשבה. בשבועות הבא עלינו לטובה תוכלי לקבל שמלת כלה חדשה! להתחדש ולהאמין שהחתן מסתכל עליך בהתפעלות ובהתפארות. להחזיר לו מבט, לתפוס קשר עין, להתייחד ולהתחדש.

בשבועות מתגלה גודל האהבה של הש"ת עלינו, ההשגחה של השם יתברך עלינו, איך הוא מסתכל עלינו בעין אחת שכולה רחמים, ללא שום רצון, וכביכול אינו עוצם עיניו לרגע מאתנו, לרוב אהבתו אותנו (ליקוטי הלכות שבועות א')

ולזאת נוהגים לאכול מאכלי חלב, על שם הכתוב: "עיניו כיונים רוחצות בחלב", כי אין שום אדמומיות בעיניו כביכול, רק כולו רחמים, מלא לבנוניות וכאילו רחצו אותם בחלב...

בכל מצווה אני יכולה לזכות "לראות ולהיראות" כמו שזיכנו אז בעלייה לרגל, לראות את השם ולהאמין שכעת הוא רואה אותי ושמח בי. לעצור את מרוץ החיים ולהתייחד עמו יתברך. להרגיש: "ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתא".

איזו שמחה, איזו התרגשות! משהו קורה כשאני מקיימת את המצוות! מסופר על מורינו ר' נתן שבשבועות בשנת תקצ"ב היה קיבוץ גדול והתעוררות מיוחדת. ובעת פתיחת הארון כיבדו את המוהר"ת ונפל עם הראש לארון קודש, וחטף את ספר התורה וצעק: "ישראל עם קדוש, יש לנו עכשיו תורה חדשה ממש!" ורקד בעצמו עם ספר התורה קודם שעלה על הבימה וגם כולם רקדו.

כשהתורה היא עדות חיה לקשר החי ופועם עם השם יתברך, אז יש התחדשות ויש שמחה. וגם שמלה! תתחדשי!

(חלק מהחיזוקים מתוך "שאל בני" קונטרס לחג השבועות)

להדריך בסבלנות לכבד את הבגדים - זה משתלם!

התם קדוש של רבינו, אוהב ונהנה מהחיים. רבינו סיפר לנו על האוכל שלו, על העבודה ממנה הוא מתפרנס, ובקטע שלנו - גם על הבגדים שלו.

הבגדים הם הלבושים של הגוף. חלק חשוב מהחיים של הבן אדם. אם נשים לב נראה שרוב העיסוק של האם היהודיה בבית הוא עם האוכל ועם הבגדים.

כאשר יעקב אבינו היה צריך לצאת לחרן הוא הבטיח להשם ש"אם תיתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש" יקריב לו קורבן תודה. הרבה מעבודת המידות והחינוך שאנו נותנות לילדינו קשור לאוכל ולבגדים.

כאשר ניתן לילדים הדרכה נכונה כיצד להתייחס לבגדיהם, ניתן להם ערכים נכונים בלי לדבר הרבה. נחסוך לעצמינו המון מילים והרצאות אם נכניס לבית את ההדרכה שהבגד שלנו הוא מתנה מבורא עולם. כאשר אנחנו מכבדים את הבגד ונותנים לו יחס ראוי, אנחנו מכבדים את מי שנתן לנו את הבגד- בורא עולם. אמא, תסבירי לילד שלך שוב ושוב, בלי לחשוב שבפעם אחת הוא כבר יפנים ויעשה, אלא בסבלנות ובהתמדה: "בוא חמודי, בוא תתלה את המעיל, הנה פה זה המתלה" או "החלפת בגדים? יופי! איפה הבגדים שהורדת? אוי הבגדים על הרצפה! כמה שהבגדים מצטערים שהם על הרצפה, כשזורקים אותם ככה הם אפילו בוכים... בוא נרים את אותם ונניח אותם במקום. גם אם הבגד מלוכלך- ניתן לבגד את מה שמגיע לו, ונניח בכבוד בכביסה. הרי הוא בגד של 'בן מלך'!

חוץ ממה שאת מרוויחה שהבית יהיה מסודר יותר, את מקנה לילדים הכרת הטוב והערכה למי שנתן להם את הבגדים. הבגדים של האדם היהודי שהולך בדרך תורה הם מלבושי מלכות. אפילו מלכת אנגליה לא זורקת את הבגדים שלה על הרצפה. הם יקרים וחשובים מדי. כמובן, כמו כל מה שרוצים להרויח, צריך להגיד שוב ושוב, ולא לצפות שהילדים יבינו מיד. נדע שכל דבר ששמעו ילדינו בילדות נשאר מונח על הלב. יום אחד זה יפתח. לפעמים זה קורה אחרי החתונה, לפעמים גם לפני... וכמו בסיפור המצחיק: אחד קנה שיח פלפלים מהמשתלה. יומיים אחר כך מתקשר בטרוניה לגנן ואומר: תראה אדוני, קניתי אצלכם שיח פלפלים אך עדיין לא רואים שום עלי! שואל אותו הגנן: כמה ימים הפלפל אצלך? עונה לו הקונה ברוגז: כבר יומיים! כולם מבינים שזאת בדיחה מצחיקה, לא לוקח יומיים לפלפל לצמוח, וגם לא מספיקות כמה פעמים של הדרכה בשביל לחנך לשום דבר. ניקח לעצמינו סבלנות והתמדה בכול מה שנרצה להעביר לילדינו. במקום לומר: "חינוך הילדים", נקרא לעצמינו "מדריכות ילדים". נראה להם מה נכון ומהו הכיוון, ונשאיר לקדוש ברוך הוא להחליט מתי זה יתפס... ובינתיים: "בוא חמודי, בוא נסדר את הבגדים", "נפלא, החצאית יבשה? בואי תראי איך מורידים אותה מהחבל, מקפלים אותה יפה ככה, ומניחים בערמה היבשה..." וכולי וכולי. בהצלחה לכולנו!

הפסוק, איכל (למ קצו) תשת איתון כסיפור התשובה הארזא שלה, "על
שלבם, הכוז של רבין!"

עד לפני 15 שנה הייתי רחוקה מקיום תורה ומצוות. תוהה ובוהה בעולם הגדול. מחפשת את המשמעות של החיים ומוצאת פירורי חיות מצמיאים בעולם השקר. בשלב מסוים, כשהרצון לחיפוש עצמי עלה על גדותיו, נסעתי עד הודו ושם בין הכתות והמנזרים הרגשתי בוודאות שהמקום האמיתי שלי הוא רק עם בורא עולמים, בשאט נפש עזבתי את כל "הרוחניות" המזויפת שיש לתורות המזרח להציע לי וחזרתי ארצה לחפש תשובות ביהדות.

קיבלתי המלצה ללכת לאחד הסמינרים לקירוב שערך סוף שבוע אטרקטיבי עם טובי המרצים בצפון הארץ. הגעתי עם ראש פתוח לשינוי. ואכן הדיבורים ששמעתי היממו אותי. הם היו אמת צרופה, ואני באותו רגע קיבלתי על עצמי לשמור שבת וכשרות. לצערך, זה לא החזיק מעמד. שבוע הייתי "דתיה" אך מהר מאוד נחלשתי... בהזדמנות אחרת שוב ניסיתי לקבל על עצמי עול תורה ומצוות, אך כמו בומרנג, ככל שהתקדמתי- עפתי אחורה. דיבורים חוצבי להבות על העונש המגיע לחוטאים ועל הגיהנום הבווער לא פעלו עליי

בכיוון הרצוי. הייתי מיואשת. הרגשתי

שהאדמה רועדת תחת רגלי ואני

הקטנה לא מצליחה לצעוד

בה בבטחה. מצד אחד אני

רוצה כל כך, מצד שני לא

מצליחה להחזיק... בצער,

נטשתי את הניסיון לחזור

בתשובה, דוחקת אותו

עמוק עמוק לתוך בידם

כאוב בנפש.

באותה תקופה סיימתי את לימודיי

ומצאתי עבודה בתחום באחת הערים

החרדיות. פתע, בלי להתכוון, מצאתי את עצמי בקרבת

"שחורים". אותם אנשים שנראו לי גלויים ומאיימים. להפתעתי

מצאתי אנשים נפלאים, מלאי חן. חברה של גמילות חסדים. המסכים

המבדילים נפלו ממני בהדרגה, הסטיגמות נמסו כלא היו, אך למרות

זאת המשכתי בשלי, חסומה לשינוי. במקום עבודתי החדש הכרתי

את אסתר, חרדית מבית שמצבי הרוחני הירוד נגע לליבה. היא ניסתה

לחזק אותי, אך נתקלה בחומה בצורה. לבסוף, כשראתה שמאמציה

עולים בתוהו אמרה: "מזמור אחד למשך ארבעים יום, מה אכפת לך?

תכווני שה' ישלך לך זיווג הגוף". ואני, שכבר הייתי בת 28 ומאוד רציתי

להינשא, הסכמתי, ובפרט שהבקשה שלה נשמעה לי אפשרית בהחלט.

מה זה כבר להגיד מזמור אחד? במשך ארבעים יום דבקתי במזמור

התהילים הבודד, ופתע, בלי שאדע להסביר מדוע ואיך, הרגשה חדשה

מילאה אותי. משהו בלב זז. הרגשתי שאני מוכנה לשמוע יותר. באותה

העת הגיעו אליי קונטרסים של חסידות ברסלב. קראתי והוקסמתי.

הרגשתי שהמילים האלו נכתבו ישירות בשבילי! התחלתי להתקרב

בהדרגה, בצעדים קטנים, מקבלת על עצמי קבלות קטנות בלבד ובה

זוכה לעמוד בהן.

באחד הבקרים, בעוד אבי הקפיץ אותי למקום עבודתי, יד מונפת

עצרה אותנו, פאות מתבדרות וזקן נראו אחריה. חסיד ברסלב! זיהיתי

מיד. "תזכו למצוות" אמר הבחור וקפץ פנימה בחיוך גדול. "בזכותכם

לא יפטרו אותי", סיפר כיצד הבוס התרה בו שהיום זאת ההזדמנות

האחרונה שלו להגיע בזמן. כל הדרך כבש עיניו בקרקע, אך פיו לא

חדל מדברי תורה. חלל הרכב נמלא בדיבורים על הצדיק, ועל הזכות

להתקרב אליו, על הנסיעה לאומן ועל עיקרי חסידות ברסלב. "כשיבוא

משיח כולם יהיו מבוהלים ומבולבלים, אך הברסלבים שדבקו בעצת

ההתבודדות של רבי נחמן, יהיו כמו מי שרק קם מהשינה והוא מיושב ורגוע", הדיבורים שלו הממו אותי בעוצמתם. הייתה בהם טל תחייה אמיתית. הם הזכירו לי את הדיבורים מהקונטרסים, אבל ככה, בחי, עדיין לא שמעתי כאלו. אבי הוריד אותי בכניסה לעיר, אך אני המשכתי לבקש לעצמי עוד דיבורים מהסוג הזה ממש.

לאחר כמה ימים המליצו לי על שיעור של רב מברסלב המתקיים בתוך ביתו. הרב ואשתו ניהלו את השיעור, תוך כדי טיפול בשיירת ילדיהם החמודים. זה היה בית שמת, עם זרימה כזאת. אהבתי את זה, באתי שוב ושוב לשיעור, לא שבעה מהקסם של הפשיטות והתמימות. מדיבורי האמונה שנכנסים הישר ללב. מבקשת את הטוב הזה גם לעצמי.

באחד הבקרים, שוב ראיתי אותו. הבחור הברסלבי הנחפז להגיע למקום עבודתו. אבי עצר לו בטבעיות. שוב נשמעו דיבורים על הצדיק. הפעם הרחיב הבחור בתיאורו על הזכות העצומה לנסוע לציונו של רבי נחמן מברסלב, לפעול ישועות, ובעיקר להגיד את התיקון הכללי ולתת פרוטה לצדקה בקודש קודשים פנימה. "מי שיעשה כן יזכה להבטחה הגדולה של הצדיק, הצדיק ערב לו שיזכה לתיקון נצחי גם אם עבר מה שעבר", הלב שלי ניתר בעוצמה. רציתי גם את ההבטחה הזאת. את התיקון הנצחי. ורבי נחמן מברסלב,

הרי הוא הבטיח!

ניסיתי לברר עם הרב שמוסר את

השיעורים איך נוסעים לאומן,

ובמה זה כרוך. התחלתי

לעשות פעולות בנידון, לעדכן

את הדרכון, לגייס כספים.

אבל תוך כדי העשייה, הגיעו

המניעות. הרצון נחלש, וגם

משפחתי לא בדיוק הבינה מה

הסיפור עם אומן המצויה באוקראינה

הנידחת. "מה יש לך לחפש שם?" תמחו עליי.

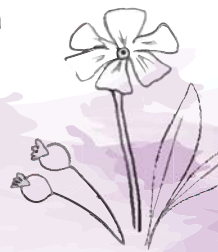
עצרתי את ההכנות. אך לא לעולם.

לאחר שלושה חודשים שוב התעורר בי הרצון להבטחה הגדולה של הצדיק, הפעם החלטתי להתגבר על כל המניעות, לרכוש כרטיס ולנסוע. הפעם, לא אתן לאף אחד להחליש אותי! לילה לפני שקבעתי עם סוכן נסיעות בעירי לסגור כרטיס, חשתי פחד גדול ששיתק ואטם את חדרי הלב. כמו קול מבפנים אמר לי בעוצמה: 'אם תיסעי לאומן- לא תחזרי אותו הדבר, זה יהיה הסוף שלך, גברת'. לא ידעתי את נפשי ונרדמתי שטופת דמעות.

באותו לילה חלמתי חלום. בחלומי הופיע סבי שנפטר לפני שנים רבות והיה אדם ירא שמיים וחרד לדבר השם. סבי קרב אליי ופניו העידו שאינו מרוצה מצורת חיי הנוכחית, אחר לחש באוזני: "העצה שלך היא להתקרב לצדיק האמת", ונעלם. התעוררתי בבהלה. הרגשתי כמו תמרור משמיים שאומר לי לנסוע. החלטתי: 'אני נוסעת. נוסעת ויהי מה!'. ואכן, מיד קניתי כרטיס.

אי אפשר לתאר במילים מה היה שם באומן, אחרי שנים בתשובה אני עדיין 'ברשימו' שנותר בי מאותם ימים מלאי הוד. איך שנכנסתי לתוך הציון רק בכיתי והתביישתי. מרוב בושה לא יכולתי להרים את עיניי אל עבר הפרוכת. "תגידי, באמת השם סולח?" שאלתי אפופת דמעות אישה צדקנית שהתפללה לידי. "לעם ישראל בעגל הוא סלח, ולך לא יסלח?" אמרה לי בכנות כובשת שפתחה לי את הלב, אחר חיבקה אותי חזק. מבול של שאלות שפכתי אליה, והיא חיזקה ועוררה אותי. גם נתנה לי ספרים שאוכל לקרוא ולהעמיק עוד.

באותו מסע מופלא קיבלתי על עצמי להתלבש בצניעות כראוי לבת ישראל. אחר שבוע של בכיות ותשובה, חשתי הקלה גדולה, הרגשתי כמו נשמה קדמונית שהצדיק חיכה לעזור לה. הרגשתי שכובסת

"אמר שיהיה כמה מעשיות מאנשי
שמפל אחד ואחד יספרו הרבה מעשיות"

חברות מספרות

על עצמן 115.ב

חלקינו בתורתך

איך הטמפרמנט שלך? _____ (דרגי מאחד עד עשר כאשר 1 מציין דרגת קיפאון על גבול האדישות האנמית ו-10 מציין אופי מזרחי/הונגרי/ רומני/ חם ולוהט (אין קשר בין העדות לכתבה, אילוסטרציה)

גם אם את נעה על הסקאלה כמוני. ומתזזת ביום עשרים פעם ברצוא ושוב בין אחת לעשר, עדין יש איזה דרגה שאת אוחת בה. ככה ברגיל, בשוטף.

כדי לחדד את השאלה אסביר, אנמק ואביא דוגמאות: עני לעצמך כיצד את מגיבה במקרים הבאים:

1. קפיצות של הילדים על הספה החדשה (יד 2 כמובן ט.ל.ח.)
2. ילד שעושה רונדלים קרי הקפות שניות בפעם העשירית בדרך למיטה בשעה עשר בערב.

3. בוקר כזה של טרום שבץ או התקפת לב בו 'חלמני' ר'חלמני' שוכבים במיטתם גרובים למחצה. חלמניאל עומד דום במרי. (מי מכיר דומם בח' לחי צומח?) וחלמניאלה לבושה למחצה בודקת בעיון את תכולת הארון כאילו שאם תפתח אותו שוב תצוץ בתוכו קולקציה חדשה. וכל זה קורה בחמישה, עשרה לשמונה. ווושששששש. התקפת לב כבר אמרנו?!

ואם תגידו שאלו מקרה קיצון. הבנתם ודאי את הרעיון. תמיד תהינה האימהות הרגועות: "נווווווו מו י ל 'ה". ככה, במנגינה איטית ומתנגנת. כמו שמש חמימה מזריחת קרניים, אל מול אלו שמפגיזות בארטילריה: "נחמן! נתן! יוסף! שמעון!" (כל השמות של אותו ילד) כשהשם האחרון בהדגשה. במנגינה של "נגמרים לי החיים", "שמעון"!!!

משום צנעת הפרט לא נציין לאיזה קבוצה מהקבוצות אני שייכת. אולי בכלל נדבר על זוג חברות: רוגע'לה שגם אם הילדה דורכת לה על הציפורן החודרנית היא לא צורחת אלא נאנחת בהשלמה ומסבירה לילדה שתזהר. וסוער לב. שקצת יותר סוערת. ומגיבה 'קצת' פחות ברוגע.

שנים רבות קנאתי בשקדנות ברוגלע ודומותיה. (אופס, נחשפתי לא נעים) כל ניסיונותי לסגל לעצמי דפוסי שלוה ונחת כשלו. כל עוד הם באו בתור חיקוי שמאמין שהמקור, קרי אני, הוא טעות התנהגותית מנטלית יסודית.

יום אחד הבנתי. גם לי יש חלק בתורה והוא טוב ושלם. והוא שלי בלבד. אני לא הולכת להיות כמו אף אחת! אם אלוקים ברא שישים ריבוא וכולם משלימים את התורה גם אני אמצא בתוכי את הדרך להגיע לחלק של התורה שלי.

כמובן על מה שצריך לשפר ולעבוד. נתפלל. וגם נעזור לזולת להתקדם בעבודתו בשם הידידות. אבל החלק שלי מחכה לי ואני הולכת לקבל אותו יחד עם כולם. ב. ו. אי. פי. תפור בדיוק למידותי עם רוגלע, עם סוער לב, עם חלמני ומאחת עד עשר. גם אני מקבלת ממך יתברך את התורה כל יום מחדש.

(רוצה לשמוע את רחל מצליח? חייגי: 02-6633554 שלוחה 5.5)

ומורקתי היטב, ועתה אני לבנה וצחה. שמחה גדולה שאי אפשר לתאר נכנסה ללבי. הקבוצה המשיכה לעבר קברי צדיקים נוספים, אך אני לא יכולתי לעזוב את הציון. נשארתי שם בדד. יושבת בענווה ושברון לב, מרגישה שהגעתי למקום שלי, לגן עדן עלי אדמות. התחושה הזאת הייתה משכרת. אף פעם לא הצלחתי לשחזר אותה שוב, אף לא בעתות רצון כמו פורים או יום כיפור, גם לא בבר מצווה של הילד. הצדיק קיבל אותי בזרועות פתוחות והאיר לי פנים. באותה נסיעה בקושי התפללתי על זיווג, רק התחננתי לתשובה ותיקון. לזכות להיות קרובה ואהובה לאבי שבשמיים.

כשחזרנו לארץ, לא הבנתי איך אפשר לעזוב את הקדושה הזאת. איך חוזרים לעולם החומרי אחרי חוויה קדושה ומטלטלת כזאת. בלית בררה חזרתי למקום עבודתי, מנסה אט אט 'לנחות' מהעולמות העליונים.

תקופה קצרה לאחר מכן התקשרה אליי שדכנית שמתעסקת עם שידוכים לבעלי תשובה. "יש לי שידוך בשבילך", אמרה, מספרת בהתלהבות על בחור ושמו אבי, המתאים לי מכול הבחינות. ליבי החסיר פעימה. הנה הצדיק, השדכן הגדול, מזמן לי את השידוך המתאים לי, בדיוק לאחר שחזרתי מהציון הקדוש שלו. הסכמתי מיד לנסות.

בלובי קטן בכניסה לעיר נפגשנו. דיברנו על "רבינו" ו"אומן", רציתי מאוד שהוא יהיה זה... אבל לצערי, למרות היותו מקורב לצדיק, הוא לא היה מה שחיפשתי, הפגישה צלעה עד סופה ובסיומה חזרתי הביתה בפנים נפולות. היה לי קשה. כל הציפיות על ישועה ניסית התנפצו לרסיסים. "מה ששלי- יגיע עד אליי", ניסיתי לחזק את הלב השרוט שלי ופתחתי תהילים. התפללתי בדמעות לנחמה ולאמונה. סיפרתי במילותיי לבורא עולמים על הקושי שלי עד שרווח לי.

הנייד צלצל, על הצג הייתה השדכנית, תיארתי כבר מה בפיה... נשמתי עמוק וענית. "תראי, הכול משמיים" התחילה להתפתל עם תשובתו השלילית של הבחור לאחר אי אלו מילות פתיחה. לאחר מכן, בהיסוס מה, הציעה לי הצעה של חסיד ברסלב נוסף ושמו רועי. "אגיד לך את האמת" הוסיפה. "את ההצעה הזאת לא אני הגיית, הבחור הזה הוא חבר של יוסי, השידוך שירד. הוא טוען שהבחור הזה כל כך מזכיר אותך! ממש אותו סגנון... תרצי לנסות?" התפלאתי אך הסכמתי... מה יש לי להפסיד?

שוב הגעתי לאותו לובי. ושוב חיכיתי לבואו של השידוך. מנמיכה את הציפיות למינימום ויודעת שהשם הישר בעיניו יעשה. דמות מוכרת מאוד קרבה, חיוך רחב, פאות קופצניות, וזקן מעטרים אותה. לא האמנתי למראה עיני. השידוך החדש הוא לא אחר מאותו בחור ברסלבי שהבעיר את ליבי אז, באותם פעמיים בודדות שדיבר ברשפי אש ברכבנו... מי היה מאמין! הוא? הוא השידוך?

ישבנו ודברנו כאילו אנחנו מכירים כבר מאה שנה. הכול התחבר לפאזל מושלם של השגחה. לאחר מספר פגישות מועט, נסגר הווראט לשמחת כל הצדדים. השליח המופלא שקרב אותי לצדיק, הוא המיועד לי מששת ימי בראשית. ישתבח שמו לעד!

זכיתי לחתונה יהודית קדושה ומרגשת. מעל 500 מוזמנים השתתפו בשמחתנו. הזמר ישראל דגן ליווה את האירוע עם תזמורתו, והריקודים היו עד לב השמיים. מאז ננס על גבי ענק אנחנו צועדים עם רבינו הקדוש והוא לא עוזב אותנו לרגע, העצות הקדושות שלו מלוות אותנו בחיי היום יום ונותנות לנו כוח בניסיונות החיים. היום אנו משפחה המונה ב"ה שבעה ילדים מתוקים שמרוים אותנו רוב נחת יהודית. "שלי ושלכם- הכול של רבינו", אני מרגישה ויודעת וגם אומרת לכול מי שמעוניין לשמוע. זה רק צדיק האמת שהביא אותי עד הנה. כול מה שיש לי - הכול בזכותו.

כאילו אמרם דוד המלך

במדבריות, בנדודים, בלילות מוכי כפור, ובשמש הקופחת. כשמר, כשצר, כשלוחץ עד דכדוכה של נפש. גם בעתות שמחה וגיל, כשהנפש מחפשת להתרפק, לשיר ולרנן - הוא קרא לבוראו. אלו המילים שלו הפרטיות. ההתבודדות. תמצית הלב והנשמה שעלתה לרצון לפני מלך עולם. דוד המלך. כמה כיסופים ותפילות. כמה שירי המעלות.

"ילדות עשוקה", היום היו מכנים את חייו יודעי דבר. "ילד דחוי" היו נדים למול הרדיפות שסבל בימי ילדותו. בכול הפגעים בבית לחם הואשם, לנוכרי נחשב בעיני בני משפחתו, אשר לא ידעו כיצד לנהוג בו ושלחוהו למדבריות, מעדיפים שיטרוף על ידי אריה או ראם מאשר לקבל את עצם קיומו. אף כשהגיע שמואל הנביא למשוח מלך מבניו של ישי אביו, איש לא חשב לרגע שמא דוד הקטן והבזוי אשר בצאן הוא בכלל אופציה. כשכבר הגיע לכס המלוכה,

הצרות והנדודים לא פסקו. מסכת רדיפות משאול המלך, צרות מחוק,

צרות מבית, לא נתנו לו מנוח. וכה סבל דוד, עד שאמר על עצמו: "כל משברך וגליך עליי עברו". אין משבר וגל שלא שטפו וקצפו עד הקצה מנסים להטביע הלב ביגון ויאוש. כיצד החזיק מעמד? היכן השליך את כל הקושי והחורבן הכאב והמצוקה אותם חש?

"ואני תפילה", אומר דוד לאותם גלים זדונים ופורט אותם לפני בוראו בצעקות ושוועות. "שבטך ומשענתך המה ינחמוני", נשען על בוראו במילות ביטחון ואמונה, המצויות לרוב בתוך המזמורים הקדושים. מותיר לנו בתוכם את כל רובד הרגשות שקיימים בעולם. מוודא שכול נשמה שתקרא את אלו המזמורים, באיזה מקום שתהיה- תוכל למצוא את עצמה, להתחבר ולחזור בתשובה שלמה...

סגולת התהילים רבה היא וגדולה:

"שהם מסוגלים מאד לרפאות את החולה להיות לו בטחון רק על השם יתברך שעל ידי אמירת תהילים יושיעו השם. והביטחון הוא בחינת משענת, כמו שהאדם נשען על המטה כן הוא נשען על הביטחון שבוטח שיושיעו השם. כמו שאמר דוד ויהי ה' למשען לי, ועל כן על ידי זה נתרפא החולה" (ספר השתפכות הנפש אות כז).

ואכן, מי שקורא- יודע, זה פועל. מרגיע, מנחם, ובעיקר- גורם למידת הביטחון לשרות שוב. וכשיש ביטחון- נמשכת מיד רפואה שלמה.

אנחנו רגילות בהם, במזמורים הקדושים, התחנכנו עליהם מגיל צעיר. חלקינו אף זוכות לאומרם על בסיס יומי. "לגרוס" קפיטל ועוד אחד. להשלים ספרים. היינו רוצות לזכות לקרוא בכוונה, אך לעיתים מרוב רגילות, הטעם נפגם. "ותחשב לי אמירת מזמורי התהילים כאילו אמרם דוד המלך", אנחנו אומרות ביהי רצון. אבל הלב מקשה: האומנם? דוד המלך אמר את המילים בכוונה עצומה, ואילו אני קטנה ומוסחת. מעבירה דף ועוד דף, זה באמת עושה משהו שם בשמיים, זה באמת שווה?

ועל כך יש משל מדהים ומחזק.

מלך אחד שלח את בנו לארץ רחוקה ללמוד חוכמות. הבן האהוב, בריחוקו הכפוי מאביו, כתב את רגשי ליבו ההומה עלי גיליונות נייר. מכתבים רווי געגועים והערצה שלח לארמון המלוכה. קורא היה המלך המכתבים וליבו רחב. כול מכתב יקר היה בעיניו. כול מכתב משמח ומנחם. יום אחד חדלו המכתבים מלהגיע. המלך לא ידע נפשו מרוב צער ודאגה. לאחר חקירה ודרישה, נודע לו הגרוע מכול: בנו אהוב נפטר ממחלה חשוכה מרפא בארץ נדודיו. צערו של המלך היה בלתי נתפס.

למלך היה אוהב נאמן אשר לא יכול היה לראות בצער המלך. מיד הוציא מאוצרותיו של המלך את אותם המכתבים, והיה מקריא בפני המלך בהשתפכות ובנעימה. באותה העת שמע המלך את מילותיו של בנו, הייתה מתעוררת בליבו אהבתו הגדולה לבנו, ורגשות הנחת ממעשי הטובים, ועשה הדבר נחת רוח עצומה למלך...

כשאנחנו הקטנות קוראות את המילים של דוד המלך, משתדלות לכוון כמה שמצליחות, ואפילו אם הצלחנו רק מעט, כול עוד שקישרנו את עצמנו עם דוד המלך המתפלל והמתחנן, הבוכה והמעטיר... הרי אנו כאותו אוהב נאמן! נחת הרוח הגדולה שהמילים של דוד גרמו בשמיים מתעוררת שוב בזכותנו.

ונסיים בעצה- אם נרצה להתחבר לאיכות של ספר תהילים, ולמתנת הביטחון וההתרפקות על השם שמצויה בתוכו, נוכל לבחור מתוך התהילים שאנו זוכות להגיד, פרק תהילים אחד. ובתוכו לחפש פסוק או כמה מילים שמדברות אלינו ביותר. את המילים האלו נוכל להגיד שוב ושוב, אולי גם לשיר אותן בניגון אהוב. ובזכות רוח הקודש המצויה בתוך התיבות, חזקה עלינו שנמשוך על עצמנו ועל כל עם ישראל קדושה וטהרה ונזרז את הגאולה ברחמים. אמן כן יהי רצון!

ליקוטי תפילות

לשמוע קול הקריאה של היו"ט

תזכנו לשמע קול הקריאה של הימים טובים הקדושים אשר הם קוראים ומגלים את הרצון. כי ברחמיך הרבים עשית עמנו נסים ונפלאות גדולות ונוראות, פלאי פלאות, בכל השלש רגלים, "מועדי ה' מקראי קדש".

כי 'בחג הפסח' הקדוש הוצאת אותנו ממצרים באותות ונוראות, 'במסת באתת ובמופתים ובמלחמה ובגד חזקה ובזרוע נטויה', 'ככל אשר עשית לנו ה' אלקינו במצרים לעינינו.

'בחג השבועות' הקדוש, נתת לנו את תורתך הקדושה באותות גדולות ונוראות, בקולות ובקריים עלינו נגלית ובקול שופר עלינו הופעת ופנים בפנים דבר ה' עמנו, ודברך שמענו מתוך האש, אשר לא נשמע ולא נראה קזאת בכל הארץ ובכל הגוים אשר על פני האדמה.

'בחג הסוכות' הקדוש הוא זכר להקף ענני כבוד, אשר הקפת אותנו במדבר סיני ארבעים שנה בשבעת ענני כבוד, ובצמוד ענן הלכת לפנינו יומם ובצמוד אש לילה. 'מה רבו מעשיך ה'. רבות עשית אתה ה' אלקי, ונפלאתיך ומחשבתך אלינו, אין ערך אליך אגידה ואדברה עצמו מספר"

נקודת חברה

072-315-7216

שיעוריה

של גב' חיה הרצברג תחי'

הפעם אני רוצה להציע בפניכן רעיון מהפכני שעוד לא היה כמותו. רעיון שודאי יקרב את הגאולה.

ראיתן פעם את הלבנה בזמן קידוש החודש? דקה וקטנה מאוד, אור מועט ממש. כידוע, בסוף החודש צריכים להגיע עדי ראייה שמוצאים איזה נקודה קטנה מהלבנה ועל פי אותה נקודה מזערית, מקדשים בית הדין את החודש. הדיינים וכל ישראל אומרים: "מקודש מקודש" והרי היא מתקדשת. נמצא, על ידי הנקודה הקטנה הזאת מתקנת הלבנה מפגימתה. ממש כך, מסביר ר' נתן את עניין הנקודות הטובות:

"כשישראל הם ח"ו במדרגה פחותה, זה בחינת פגם הלבנה, קטרוג הירח, שמשם באים כל הפגמים והחטאים ח"ו... וכשמתעורר איש מישראל ומוצא בעצמו איזה נקודה טובה, נקודת אור בתוך כל החושך, על ידי זה חוזר בתשובה. כי הלבנה, בגלל שקטרגה – נתמעטה, ולכן ה' נתן לה את הכוכבים להפיס דעתה. ומובא, שהכוכבים מרמזים על הנקודות הטובות שנמצאים בכל אחד מישראל שעל ידם נכנסים לכף זכות באמת, בבחינת: "ומצדיקי הרבים ככוכבים". מי אלו מצדיקי הרבים? אלו צדיקי הדור שדנים אף את הגרועים שבישראל לכף זכות באמת.

שיר- מעשייה

"ויעמדו מרחוק היו נרתעו
לאחוריהם שנים עשר מיל כארץ
מחניהם. ומלאכי השרת באין
ומסיעין אותן להחזירם שנאמר
מלאכי צבאות ידרון ידרון"
(שבת פ"ח)

לא שואלת איך / ל. בְּשֵׁר

- לְחַנוּת כְּאֶחָד
- נֶגֶד הָהָר
- לְקַבֵּל רְפוּאוֹת
- לְכָל הַמוֹמִים
- וְהָהָר עֵשֶׂן
- וְקוֹלוֹת וּבְרָקִים
- וּפְחָד אֱלֹקִים
- וְנִרְתַעַת אַחֹר
- וּמְלֹאכִים מְסִיעִים
- וְקוֹשְׁרִים לִי כְּתָרִים
- וְלֹא שׂוֹאֵלֶת אֵיךְ
- וְלֹא תוֹהָה עַל מָה
- רַק אוֹמְרֶת לֵךְ
- נִעְשָׂה וְנִשְׁמָע.

כי בעקבתא דמשיחא, בסוף הקץ מתגברת הסטרא אחרא מאוד ואז יהיה גודל הברור והצרוף. ועיקר עבודת הצדיקים תהיה שידונו הכל לכף זכות, ועל ידי זה דווקא יבוא משיח צדקנו ויהיה קבוצ נדחי ישראל. (ע"פ לקוטי הלכות השכמת הבקר א').
אנו נמצאות בתקופה של חבלי משיח. חבלי לידה קשים וכואבים. אני קוראת את הדברים האלו ועולה בי מחשבה תמימה, מין רצון כנה ואמיתי להקים צבא גדול של מצדיקות הרבים שיעשו אף הן את העבודה שעושים הצדיקים ובכך לזרז את הגאולה.

הנשאלת: כיצד מתרגמים את העבודה הנפלאה הזו למשהו מעשי? והרי דוגמא: כשאני נתקלת בנשמה יקרה, אבודה, שהתבלבלה והתרחקה מהדרך הטובה, בטבע שלי עולות בי מיד מחשבות של דין, ביקורת ושיפוטיות ("איך היא נראית?"), איך היא מסוגלת להתלבש כך?). אבל ברגע שאני מוצאת באותה נשמה יקרה נקודה של טוב, אפילו קטנה, ומיד מטה את המחשבה שלי כלפי חסד ("ברוך ה' שהיא עדיין זוכה ללכת עם כיסוי ראש") ובלב שלי אני צועקת: "מקודשת מקודשת". כן, את בת ישראל יקרה התכנסית בכל כך הרבה שכבות, ודאי את קדושה בקדושת ישראל, ודאי יש בך טוב אמיתי ונצחי... באותו רגע אני זוכה ממש לעשות את העבודה שעושים הצדיקים. ואיננו צריכות ללכת רחוק, משמים שולחים לנו כל הזמן ניסיונות ממש בתוך הבית. אני יכולה להיות במצב של הסתכלות כל כך מצומצמת וצרה ולראות באנשים הקרובים אליי ואף בעצמי כל כך הרבה רע.

כולנו יכולות להתגייס ולהקים צבא גדול של מצדיקות הרבים (והרבות) וכך להחיש את הגאולה. כל אחת במעגל שלה יכולה להיות שליחה של הצדיק להגדלת כוחו של הטוב. נשמע פשוט, לא? אבל כנראה שכגודל התיקון כך התגברות היצר הרע על ראיית הטוב. למה זה כך? למה זה לא בטבעי שלנו? פשוט לראות רק טוב בכל אחד? אלא שעלינו לזכור כל הזמן שזה המסלול. עבודה תמידית של ברור הטוב מן הרע עד ביאת משיח. נדרשת כאן בקיאות גדולה ואימוץ רב. על כל נקודה טובה שמתגלית מתעוררים אינסוף מקטרגים ואז אני צריכה שוב לחפש ולחתור ולגלות ממש מתוך המסתרים את אותה נקודה טובה פנימית ואמיתית ונסתרת שהיא כולה אלוקות.

והרי תרגיל "אזמרה" פשוט ומעשי:

קחי לך אדם שקשה לך איתו (או את עצמך...) וחפשי בו נקודה טובה אחת בלבד. אל תיבהלי מכל הרע שצף. התבונני היטב בנקודה הזאת, נקי אותה מכל הפסולת ממש כמו שמנקים יהלום שנפל לבוץ. עשי "עסק" מאותה נקודה קטנה, הגדילי אותה (ניתן להיעזר במשקפת או זכוכית מגדלת...) ותאמיני שבזה את פועלת עניינים נפלאים שאת לא משערת.
אזהרה: עליך לקחת בחשבון ששימוש קבוע בתרופה זו ("אזמרה" שמה) "עלולה" לגרום לתופעות לוואי "קשות" כגון שמחה עצומה, שיפור מערכות יחסים, חזרה בתשובה של אותו אדם ועוד... בהצלחה!

חכמית ותמימה

ב. גלינסקי

"זהו בדיוק: אם זה מעשה שלהם, זה גם מעשה שלי!"...
***

"ואם אנחנו כבר מדברים, אשתך כבר מצאה עבודה?"

"כן! ישתבח שמו! מיד בסיום שבוע השבע ברכות אמרה לי תמי: אני כ"כ רוצה לעזור בפרנסה כדי שאתה תוכל ללמוד תורה בנחת. שאלתי אותה מה היא אוהבת לעשות, אמרה לי לטפל בתינוקות, ישבנו והתפללנו לה' שישלח לה עבודה טובה כלבה, ותוך כמה ימים כבר נרשמו אלינו שלושה תינוקות! ישתבח שמו!"

"מה זה 'כבר' שלושה תינוקות? אני מכיר מטפלת שיש לה שבעה!"

"לבריאות! מה זה קשור אלי?"

"תחשוב! היא מרוויחה יותר מכפול!"

"איך אומרת חמותי? למה לי לדבר מאחרים?"
"ואיך אומרת שוויגרת? למה לא לדבר מאחרים?"...
***

"ומה איתך, בסטי? אשתך עובדת במשהו?"
"זהו. אצלנו זה לא כ"כ פשוט. אנחנו חושבים ובודקים ומשווים ומבררים ובוררים וחוקרים ושואלים ועוקבים ומתלבטים ומחליטים ומכריעים ומתחרטים וחוזר חלילה... אשתי רוצה מקצוע רציני, מכובד, מכניס, נחשב, והכי חשוב: אנחנו צריכים לדעת במה עובדות החברות שלה, ולוודא שהיא לא תרוויח פחות. איך אומרת אמא של מושלמת? 'אם זה מעשה שלה, זה גם יהיה מעשה שלי!'"

"ככה היא אומרת? אמא של תמי אומרת: זה מעשה שלה, וזה מעשה שלי!"...
***

"ותגיד, תם, איזה ש"ס קיבלת מהשווער?"

התמימות לא נופלת רחוק מהעצים!

התפוחים, כמוהם גם "התמימים" ו"החכמים", נראה לכם נופלים רחוק מהעצים? ודאי שלא! בואו ונתקדם לדור השני, ונראה איך מתגלגלים העניינים. להזכירכן, עזבנו שני זוגות טריים ממש בתחילת הנישואים, תמי ותם לבית תמימוביץ, ולהבדיל: מושלמת ובסטי לבית חכמוביץ. וראו זה פלא: תם ובסטי מוצאים אף הם שפה משותפת, סליחה, מנוגדת, וגם הם, לא זונחים את מסורת השוויגריות, ומתיידדים אחד עם היפוכו. ואומנם, לא מנומס מאוד להקשיב לשיחות נפש המנהלים שני אברכי משי צעירים, אבל למען נלמד מהם דעת וחכמה, סליחה, תמימות, המטרה הפעם מקדשת את האמצעים:

"בוקר טוב, תם! רציני לשאול אותך, אתה עדיין מקבל בכולל רק "דתות"?"

"כן. זה מה שאני מקבל. ואני מודה על זה לה'!"

"אני חושב שזה לא הוגן. שמעתי שהרבה אברכים מקבלים מילגה נוספת כל חודש"
"אני לא יודע מה קורה איתך, אבל אנחנו ב"ה מסתדרים עם מה שיש ואנחנו שמחים".

"אבל למה שאנחנו נקבל פחות מהם?"
"אבל הכסף הזה מספיק לנו! ולמה לי לדבר מאחרים?"

"תם! אתה פשוט תמים! למה לא לדבר מאחרים?"...
***

"תגיד עוד משהו, תם, נרשמתי לחבורות של "קול תורה"?"

"לא. נראה לי שהמבחנים שלהם לא מתאימים לסגנון הלימוד שלי"

"אבל 80% מהאברכים נרשמו! למה תהיה שונה?"

"זה מעשה שלהם. וזה מעשה שלי"

"קיבלתי.מה שהוא הביא אמרתי תודה ושמחתי. זה נפלא! הוא לא חייב לי כלום!"
"אבל אתה לא יודע שהיום כל החתנים מקבלים את המהדורה החדשה?"

"כבר אמרתי לך: למה לי לדבר מאחרים?"
"וגם אני כבר שאלתי אותך: למה לא לדבר מאחרים?"...
***

"בסטי, אני מתחיל להבין שאני בעצם עוד אחד מרשימת הסטטיסטיקות שלך! אם כך אשמח לקצר לך את התהליך ולהסביר את דעותי! אתה מעוניין לשמוע?"

"כן, למרות שאתה באמת קיצוני ואני לא מחשיב אותך בנתונים וברישומים שלי. אבל בשם הידידות בינינו אשמח לשמוע".

"ובכן, אני פשוט יוצא מנקודת מוצא שונה לחלוטין מזו שלך. אני קם בבוקר, מסתכל מה יש לי סביבי ומתחיל להודות! הכל חסדים מסביבי! אם אני צריך משהו אני מבקש מבורא עולם ואני רואה שהוא מביא לי הכול. הכול תלוי רק בי. במה אני מסתכל ומה אני רואה. מה יש לחבר שלי? זה פשוט לא עניני! מה כולם אומרים? מה כולם צריכים? מה כולם יודעים? מה כולם קונים? לאן כולם הולכים? שיהנו להם כולם! לי יש את מה שה' נתן לי. ובזה אני מרוכז. למה לי לדבר מאחרים?"

אכן החכמות לחיבתן באתה מהפרכ הקוצם שנקטץ באיבו אחת טעות טכנית:

תשמעי, חכמית, אני די מתפלא, בחתונה של תמי שלי לבשתי חליפה של שבת, היא התקיימה בחצר בית הכנסת, הכלה הייתה מבסוטה, חילקנו לחמיות לאורחים ואמרנו להם שידמיינו את הבשר, כנ"ל עם המים והיין, הדלקנו נגן עם בוקסה, ומה אומר לך? כולם היו שמחים ומאושרים! החתן, הכלה, ההורים, האורחים, כולם שמחו ורקדו עם כל הלב! היה נפלא! כן. בחתונה של תם ותמי היה פשוט... מושלם. הא?

קו ההתחזקות
02-6633554
הקו שלך להתחזקות אמיתית!
שיעורים של נשות שלומינו בתורתו של רבי נחמן מברסלב

* ציור הציור באדיבות הציירת תמר צייטלין 052-7142326

העלון מוקדש ל: רפואה שלמה: שמחה סימה בת זמילה גאולה, עלמה בת שרי, עירית בת מרים קריינדל, משה בן בידה, רועי בן טליה, חיים יוסף יצחק בן ליה, בתשע"ו. דייווה הגון: אילון בן רויטל, איתמר יצחק בן יפה, נועה בת יפה, יהודה חסדיה בן נאווא מרים, אפרת מיטל בת נורית, גיתית בת שרה מיטא, רחל אורה בת עדנה יוכבד זרע קודש של קיימא: אורית שרה בת עתליה חוה ויני בנימין בן שולה שולמית מרים אירמה בת לאה ורה וחגי חיים בן חיה ציפורה הצלחה: ליוסף בן חיה, עמית בן סוזי שרה חנה, שחר ברכה בת מרגלית. **לעילוי נשמת:** מורים משה בן לבנה אמר ומרדכי, צדוק בן רבי שלום.

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון באיזור מגוריך צרי קשר ב: 0504116096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM